

3D Písařov – 24. - 26.3. 2017

Krásné slunečné počasí a ostře vanoucí víchr, který jako by unikl až z dalekých oblastí věčného ledu, byli prvními společníky, se kterými jsme se na naší výpravě seznámili. Už při cestě na sraz většina z nás poznává tuto nevyzpytatelnost venkovních živlů. I přes tento fakt je však účast hojná, tak jak se předpokládalo. Zúčastnili se Kozák, Vojta, Lukáš, Tobi, Kája, Čuča, Cedník, Mamut, Kubišín, Davča, Matěj, Lipo, Jenda, Prokop, Štístko, Šotouš, Tade, Upír a já.

Z nádraží vyrážíme časněji než obvykle, protože do díry jako je Písařov není zrovna jednoduché se dopravit. Už od počátku se projevuje jistá roztěkanost našich vlčat a skautů. První taková situace nastává, když skupina vlčat prolezá celý vlak v honbě za volným měkkým křesílkem, aby vzápětí skončili na nejhorším možném místě (polehávají na batozích v blízkosti dveří do vlaku). Inu, kdo chce moc, nemá nic, jak se leckdy říká. Následuje Cedníkovo zadřímání při výstupu z vlaku, dle všeho si chce zajet na výlet do Kout nad Desnou.

Dovolím si malou vsuvku s Upírovou hláškou, která se s námi poté vlekla zbytek výpravy. Začnu popisem situace. Upír měl balení kyselých vext, oblíbené to pochoutky. Nabídl mi, ať si vezmu. Důležitá jsou však přesná slova, která použil a to: „Vem si hrst, takže tři.“ V psané formě to v sobě tolik vtipu možná neobsahuje, ale v dané situaci si to vysloužilo vlnu smíchu a zakusání lidí zrovna v ústech zpracovávajících již vydané vexty.

Po těchto peripetiích nakonec po přestupu nalézáme správný autobus a obsazujeme čtená místa (s námi je pochopitelně stále všudypřítomná Kozákova mušketa/katana), abychom za dalších pár desítek minut konečně vystoupili v Písařově.

Cesta se vleče, přece jenom vede do kopce, vlčata mají energii na zlobení a ne na chození a tato energie samozřejmě není přenosná. Také nalézáme po cestě atrakce beroucí našim členům soustředění na cestu a odhodlání a přenášejí je na ovečku Bertu, která se pase za nedalekým plotem.

Po překvapivě dlouhé době přicházíme k chatě samotné a probíhá proces ubytování, kdy se opět ve vlčatech probudí ona neskutečná energie pomáhající jim v děláni skopičin. Večeříme a odpočíváme, byť cesta měla být prý jen asi tříkilometrová.

Navečer, po západu slunce, se pouštíme do hry plné plížení a skrývání. Úkolem mladších je dostat se z proslulého vězení Coldridge, které je považováno za nepřekonatelnou překážku pro každého patologického útěkáře. K tomu je třeba získat speciální rukavici a GPS svítící náramek, který by následně pomohl vězni k setkání s jeho kumpány. Pověst této věznice se nepotvrdila, protože, byť po značných útrapách, všichni vězni opustili zdi zařízení a ocitli se opět na svobodě.

Sobotního rána se vydáváme na náročnou rozcvičku a při návratu z ní se pouštíme do aktivity, při níž se nejprve každý z nás přibližně dvacetkrát otočí na jednom místě s hlavou v předklonu a následně se snaží bezpečně a jistě seběhnout z kopce. Jak asi tušíte, nejedná se o nic jednoduchého a ne jeden z našich členů už skončil s nosem v hlíně.

Následně se pouštíme do jedné z oblíbených aktivit našeho oddílu, kterou je Americká schovka. Hra je to velmi jednoduchá a možná o to chytlavější. Cílem chytače je klasicky najít všechny ostatní hráče a úkolem ostatních je rozkopnout chytačovu jednoduchou dřevěnou konstrukci, aby osvobodili své kolegy. Chytače se skutečně snaží s různou úspěšností, protože hromadné náběhy lidu jsou téměř nezastavitelnou lavinou.

Ještě dopoledne nás také čeká boj mezi lovci čarodějnic a vidláky. Lov čarodějnic je přece jenom výnosný byznys a tudíž na sebe přitáhl velkou pozornost obou frakcí. Cílem každé skupiny je sestavit zprávu z útržků na soupeřově polovině hřiště, kde však čekají vyzbrojení soupeřovi bojovníci. Po náročném boji a zoufalém hledání slov pod čísly čtyřicet devět a šestnáct ukončujeme hru remízou.

Zbytek dopoledne je vyplněn snahou uvařit, hraním na kytaru, jídáním koláče od Lipovy sestřičky (děkujeme!) a občasnými šermířskými zápasy, které jsou hlavní zábavou našich militantních členů po většinu výpravy.

Po pozdním obědě a poledním klidu nalézáme naše vlčata v politicko-vojenském konfliktu, kde se Mamut a Kája ujali pozic samozvaných vůdců ideologicky velmi rozdílných bloků, které spolu vedou podivné šarvátky. Tuto hru si vlčata a mladší skauti vytvořili jen za pomoci své

fantazie a byť se konec zvrhl do obvyklé bitky (které nezabránila ani přítomnost modrým helem z řad vedení), je určitě namísto jim za tento počin vzdát hold.

Odpoledne se pak pouštíme do dvojice etap – první je tipování času, což bude probíhat po dalších několik hodin a druhá, ta akčnější, vyžaduje rychlé sbalení batohu a oběh s tímto nákladem kolem chaty. I přes problémy některých našich chrabrů horolezců se všichni do cíle dohrabou, avšak vítězství si nakonec připsuje družina Bílá růže.

Bzučení včel předznamenává další větší hru, která si klade za cíl stavbu velkého a technicky dokonalého úlu. Celá aktivita je ve znamení šikany mladších (pilných včeliček) zlými sršni (část vedení). Ke konci je však situace velmi vyrovnaná a všechny týmy dokončují své úly, byť prvenství (nikoli však estetické) si odnáší Prokopův tým.

S včelí hrou už přikosívá a my se schováváme uvnitř chaty a začínáme s přípravou večere, hamburgerů ve skautském podání. Členi mezitím hrají ve vedlejší místnosti Upíry, kteří zapříčiňují neskutečný nepořádek v pokoji. My mezitím smažíme a krájíme ... a vzpomínáme na příběh se sekanou na Líhni. Při té příležitosti také píšeme přání Vojtovi M. Narozeninové přání doplněné videopřipomínkou na jeho vřelé vztahy s líheňskou sekanou, která se stala jeho společníkem jen na krátkou dobu ...

Po hostině/žranici/hodokvasu nečekaně vlčata projevují únavu a my je tedy necháváme spát zaslouženým spánkem a sami relativně brzy usínáme, unaveni celodenním zářahem.

Nedělní ráno je jako obvykle značně hektické, je třeba uklidit celou chatu, splnit všechny pokyny z příloženého manuálu a podobně. Pouštíme se do toho s vervou a po vyhnání vlčat ven postupujeme s úklidem ještě rychleji. Já zatím s vlčaty hraji slavnou hru o masožravém zelí, vlčích a ovcích. Cílem hry je pochyťat druhou skupinu a přitom nebýt chycen sám. Hra je velmi nevyzpytatelná a často se obrací proti opticky nejsilnějšímu týmu, na to je třeba si dávat pozor.

Následně už jen doděláváme maličkosti, balíme zbylé jídlo a bereme odpadky do vesnice, kam dorážíme překvapivě brzy, s klidem tedy obsazujeme budovu autobusové zastávky a se zájmem prohlížíme přání KSČM k MDŽ. Že by příspěvek do politického bizáru.

Po dlouhé cestě se dokodrcáváme zpět do Olomouce, předáváme členy rodinám, čekáme na Kozákova tatíka, který nachází svého synka v blížících se mdlobách ze slunce a následně se i my vydáváme na cestu do našich domovů.

Věřím, že se výprava všem líbila (až na tu kosu!) a doufám, že příště pojedou i flákači!

Pavel